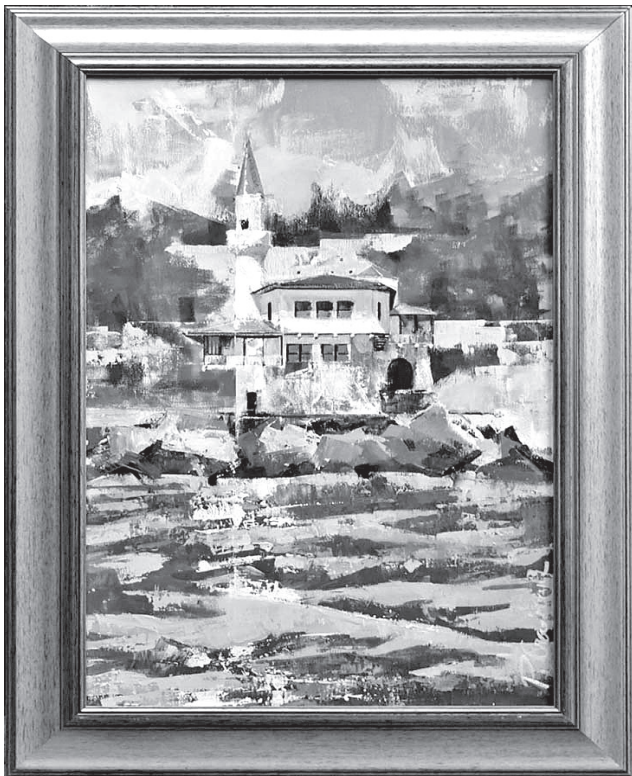

Artista, stabilită din copilărie la New York, unde a și avut expoziții, revine în țară cu creații recente. Cu o dublă formație profesională, în arhitectură și arte plastice, Paula Craioveanu care face parte dintr-o importantă familie de artiști, tatăl său fiind apreciatul Vasile Craioveanu cunoscut ceramist, iconar și pictor, realizează o pictură în care atmosfera degajată reține atenția privitorului. Fie că sunt compoziții figurative sau non-figurative, lucrările sale subtile și rafinate reprezintă stări de spirit cu valoare de simbol pentru meditația existențială profundă. Iată câteva dintre mărturisirile sale:

- Paula Craioveanu te-ai întreba de ce ai ales pictura și care au fost împrejurările care te-au determinat să faci această alegere ?

- Am pictat icoane bizantine la început, apoi am făcut fotografie-colaj, grafică și design de interior. În pictură am găsit libertatea de a duce la bun sfârșit temele pentru care am simțit o afinitate, fără constrângeri exterioare cum ar fi în cazul designului de interior, legate de comanditări, materiale, planuri arhitecturale sau raționamente financiare.

- Tatăl tău, Vasile Craioveanu, nume important în arta românească - sunt convinsă că a avut o influență covârșitoare asupra destinului tău artistic. Sunt și alte influențe în creația ta?

- Am învățat să pictez în atelierul tatălui meu. Ulterior, am admirat la mai mulți pictori redarea iluziei spațiului.

- Cea de-a VI-a personală a ta, față, a fost intitulată ca și precedenta, "Interioare". De ce acest titlu ?

- Cred că atât interioarele cât și picturile abstracte sunt o proiecție a sinelui și mi s-a spus că „marca” mea e vizibilă în ambele. Picturile abstracte reprezintă un aspect ludic, pe când interioarele sunt tratate cu mai multă gravitate și rigoare, și sunt probabil două laturi ale personalității mele. Un alt titlu ar fi putut fi, simplu, “Spații”.

- Compozițiile tale intitulate “Interioare”, le interpretez ca ilustrând metaforic o suită de stări de spirit, un ciclu reprezentând evoluția unor meditații inefabile asupra existenței. Am înțeles bine ?

- Da, dar ele sunt și un loc în care mă simt acasă, un refugiu, o întoarcere în trecut, fără nostalgie.

- Privind lucrările tale ce aparțin non – figurativului remarc preocuparea pentru realizarea unei compoziții picturale atent alcătuite, o exigență remarcabilă în privința vocabularului plastic. Ce atenție acorzi aspectului tehnic al pânzelor tale ?

- Tehnica e suportul care permite exprimarea ideii, a sentimentului. În absența ei, e mai greu să duci la bun sfârșit o lucrare. Stăpânirea tehnicii vine după ani de lucru, pe când trăirea e posibilă la orice vârstă. Fac puține schițe, desenez apoi pe pânză în detaliu, iar culoarea îmbracă în final formele și le dinamizează.

- Și o ultimă întrebare legată mai curând de biografia ta. Ai copilărit în America, ai avut acces la școli importante din New York, în afară de familie, au mai fost și alte motive care te-au determinat să alegi România ca reședință aproape permanentă ?

- Am locuit în New York doi ani și am avut o bursă la Parsons School of Design. Nu am plecat cu gândul de a rămâne acolo permanent, dar cred că a fost o experiență necesară, care m-a făcut să văd lucrurile obiectiv, atât pe cele de aici cât și pe cele din străinătate.